

Segn og jevne Grøfter end den, der hidtil endnu har været fremsat, og jeg har omvendt det Saab, at hvis de ærede Forslagsstillere ikke følge denne Vej, ville de indse, at noget mere Moderation fra deres Side maa blive Følgen, forsaavidt vi virkelig skulle komme videre frem paa Lovgivningens Omraade. Naar jeg altsaa stemmer for Adressen, er det i det Saab, at den virkelig i Fremtiden vil frugtbargjøre den lovgivende Forsamlings Virksomhed, og at vi ville faae et Udbytte deraf, hvilken Beslutning Hs. Majestæt end maatte komme til.

Ville: Hvad der foregaar nu, er ikke kommet til os i Stikkelse af noget Pludseligt eller Uventet; det har kastet sine Varser foran sig, og allerede førend denne Adresse var kjendt af os eller af Folket udenfor, er det blevet forkyndt for os fra en Side, der har let ved at spaa, da den tillige handler, at „Uveiret nærmer sig“. Som alle andre Uveir er ogsaa dette begyndt med at træffe op med smaa Ayn og smaa Ølmit i Hovisfonten, og den foregaende Uge har jo leveret os en hel Række af saadanne smaa Lørdenskrab eller Lønglimt, der kunne være alvorlig nok mente fra dem, fra hvem de udgik, men som dog vare for ubetydelige til at kunne ventes at ville anrette nogen egentlig Odelæggelse paa den Side, imod hvilken de vare sigtede. Men nu synes det, at vi ere komne til at faae Lørdenskrabet lige over vore Hoveder, og nu er altsaa Spørgsmaalet, hvad der vil komme ud deraf. Skal dette blive blot et Uveir, som klaver Luften og adspredter den Misforholdelse og Sammelse, som hidtil har hvilet over os, eller skal det slaa ned og anrette Odelæggelse og Forstyrrelse, eller skal det endelig — da det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. N. Hansen) nys har citeret den Udtalelse fra det forenede Venstre, hvori der henvises til Sverige og Norge — skal det gaa med dette Lørdenskrab som med et andet, hvorom der synges i Komedien, at „hen ad Sverige til det drager“ og „et mer det os forkræffer“. Jeg veed ikke, hvilken af Delene der vil ske, men jeg kan ikke Andet end beundre den Omhu og Dydighed, hvormed Alt er lagt tilrette for det Optrin, som i Dag foregaar. Det er ikke alene det virkelig overraskende Held, hvormed Dag efter Dag af det store Lovgivningsbudget, vi have at forhandle over, netop de Sager ere komne frem, i hvilke det var muligt at stille motiverede Dagsordener, der som Lønglimt kunde forberede os paa det Store; men jeg skal henvide til den Betænkksomhed, den Omhu og den Klogskab, hvormed de ærede Herrer allerede forud have søgt at gjøre sig Pladsen fri til den store Konflikt, derved at de have forlænget den midlertidige Finantslovs Varighed fra een til tre Maanedes. Være vi den Dag i nogen Tvivl om den egentlige Betydning af hint Ændringsforslag, der blev saa lidt motiveret, maa det i alt Fald nu staa os ganske klart, at Forsla-

get var fremkaldt ved Ønsket om at gjøre Pladsen fri for en meget stor Bevægelse, og at man allerede den Gang havde i Sinde at foretage det Skridt, som nu foreligger, i hvilket jeg overhovedet maa se et Stadium i en for lang Tid siden lagt og med stor Udholdenhed fastholdt Felttogsplan imod Regjeringen. Vi have haft i de forløbne Dage en Række af ikke mindre end syv Dagsordener, og da de alle kunne siges at danne Præmisserne til det store Skridt, som der nu er Tale om, skal jeg tillade mig at dvæle lidt længere ved de Punkter, som der vare bragte under Forhandling, selvfølgelig uden at jeg i mindste Maade skal komme ind paa de paagjældende Løves Detail, men dog søgende at finde ud af dem de almindelige Grundtræk, som maa siges at ligge til Grund for den Optræden, som Flertallet i denne Sal nu har besluttet sig til. Den første af Dagsordenerne, forskjellig i sin Form fra de øvrige, knyttede sig til et Forslag om, at Thinget skulde opfordre Justitsministeren til at give visse Oplysninger vedrørende den store socialistiske Sag. Denne Sag har været inde for Folkethinget og dog ikke været inde for det; den har været behandlet i et Udvalg, den har været gjort til Gjenstand for Drøftelse og Beslutning her i Salen, men bestandig har det dog kun været den alleryderste Udfant af Territoriet, ind paa hvilket man har vovet sig. Det har været rent formelle Betragtninger, snart vedkommende den ene snart den anden Side af Sagen, ved hvilke man har opholdt sig, medens man har skyet at gaa ind paa det Omraade, hvor man for Alvor skulde sige sin Mening om Realiteten af denne Sag. Den Beslutning, som den Dag var fremme, og den Diskussion, som blev ført, baade før og efter at de forskjellige Forslag til Dagsordener vare fremsatte, havde helt igennem en imod Regjeringen afgjort fjendelig Karakter, og dette knyttede sig ikke alene til det Brev, som i Sagen var frekvedt fra Ministeriet til Udvalget, og som nærmest var Gjenstand for Udtalelser, men det var knyttet til Ministeriets Optræden i det Hele, og de Herrer forhandlede dette store Spørgsmaal, idet de med Styrke gjorde gjældende, at det var Rigsdagens Pligt at anstille en omhyggelig Under søgelse om Alt, hvad der kunde have Udseende af og maatte senere kunde vise sig at være en Overtrædelse af Loven, fortrinnsvis en Overtrædelse af Grundloven. Jeg har ikke Noget at indvende imod, at dette i højeste Grad maa interessere Landets repræsentative Forsamlinger, og vel ogsaa, kan jeg sige, særlig Folkethinget. Jeg havde troet, at der under denne Debat var kommet frem en Udtalelse af Beklæggelse over den sørgelige Forvildelse, som havde ledet Enkelte til saa langt at overskride Omraadet for den frie Drøftelse, som er sikret vort Land baade gennem Pressen og gennem offentlige Forhandlinger, og som havde ført dem ind paa en Optræden, der alt ved første